

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: International solidaritet med de strejkende havnearbejdere i England

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1972

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

VS19721

DET KGL. BIBLIOTEK
KØBENHAVN
SMAATRYKSAFDELINGEN

**INTERNATIONAL
SOLIDARITET
MED DE
STREJKENDE
HAVNEARBEJDERE
I ENGLAND**

VENSTRESOCIALISTERNE

DEN SKÆRPEDE KLASSEKAMP

Klassekampen er blevet stærkt skærpet i England i løbet af de sidste par år. 1970 blev året med de fleste strejker i England siden generalstrejken i 1926, idet mere end 10 mill. arbejdsdage gik tabt. Alligevel voksede tallet i 1971 til 13 mill., og alene i første halvdel af 1972 til mere end 15 mill.

Det sker ikke tilfældigt. Netop i England har den gennemsnitlige profitrato gennem de sidste år ligget meget lavt. For at imødegå yderligere fald, må kapitalistklassen og den konservative regering gå til angreb på de forbedringer af lønninger, arbejdsforhold og sociale ordninger, som den kampbevidste engelske arbejderklasse har tilkæmpet sig. Hertil kommer en stærkt voksende arbejdsløshed, der foreløbigt har toppet i vinteren 1971-72 med over 1 mill. arbejdsløse.

Arbejderne er, for at forsvare deres interesser, blevet tvunget ud i omfattende strejker: kulminestrejken, fordstrejken, poststrejken og mange flere. Den voksende strejkebevægelse har fået Heath-regeringen til at komme ud af busken med en *lønpolitik*, som skal medvirke til at øge udbytningen af arbejderklassen. Samtidig har man iværksat en *arbejdsmarkeds-lovgivning*, der var forberedt af den tidligere Wilson-regering, og hvis formål er at knække de engelske arbejderes kampmuligheder.

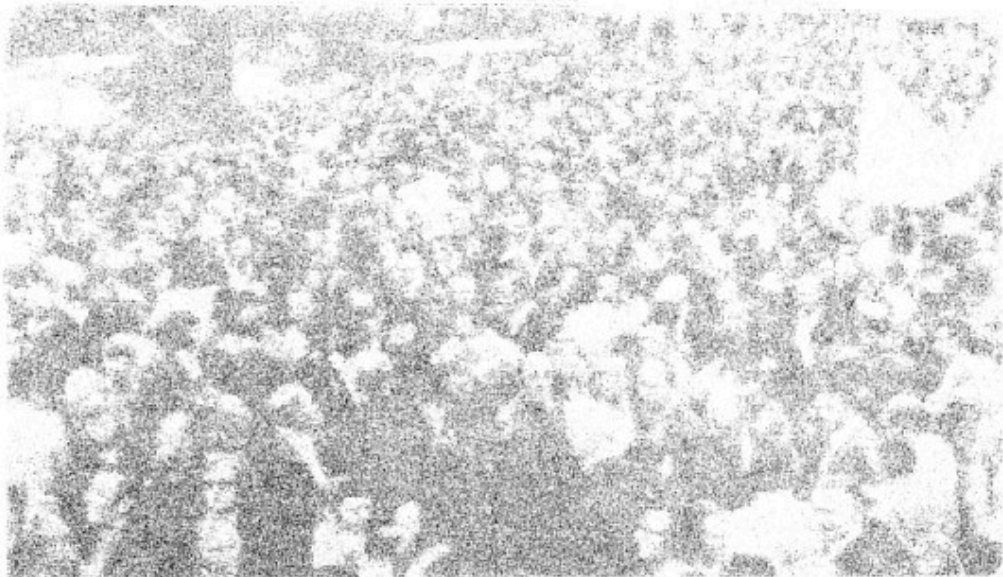
Lønpolitikken skal lægge loft over lønningerne, således at de kun må stige med 8-10%. Ledelsen af TUC, det britiske LO, har afvist en tvungen lønpolitik fra regeringen, men alligevel indledt forhandlinger om en *frivillig lønpolitik*. Imidlertid er såvel den tvungne, som den frivillige lønpolitik, der klart går imod arbejdernes interesse i så høj en løn som mulig, blevet gennemhullet af minearbejderne, bilarbejderne, og jernbanearbejderne, allerede inden den er trådt i kraft.

Den engelske regerings og TUC's bestræbelser svarer præcist til situationen i Danmark op til overenskomstforhandlingerne 1972-73. De engelske arbejdere har ved en konsekvent strejkekamp vist danske arbejdere hvordan *enhver form for lønpolitik kan og må bekæmpes*. Også de engelske erfaringer i kampen mod arbejdsretten kan komme den danske arbejderklasse til gode. Allerede fra begyndelsen af 1971 gik arbejderne i aktion med *politiske strejker* og omfattende *protestdemonstrationer* for at hindre arbejdsmarkedsloven i at træde i kraft. Det lykkedes ikke. Men de engelske arbejdere gav ikke op og under trusler om hårde arbejdskampe tøvde Heath-regeringen med at bruge "National Industrial Relation Court" (NIRC, *den britiske arbejdsret*) i anvendelse.

Under det voksende antal havnearbejderstrejker blev det alligevel regeringen for broget. Den følte sig presset til at sætte ind mod TGWU (*Transportarbejderforbundet*), hvor havnearbejderne er organiseret, ved at idømme forbundet en bod på 50.000 pund (900.000 kr.) p.g.a. passivitet ved en havnearbejderstrejke mod et firma i Liverpool.

Havnearbejdernes sammenstød med arbejdsretten satte skub i kampen for at få den fjernet, også uden for havnearbejdernes egne rækker. Da arbejdsretten i forbindelse med den næste strejke i Londons havn fængslede 5 af havnearbejdernes tillidsmænd udløste det omfattende strejker og aktioner med krav om, at arbejdsmarkedsloven skal afskaffes og de 5 tillidsmænd løslades.

TUC's ledelse, som havde forsøgt at forhandle sig frem til enkelte ændringer i arbejdsmarkedsloven, blev tvunget til at indtage en mere uforsonlig holdning, hvis de ikke fuldstændigt skulle miste grebet om medlemmerne. Under pres fra arbejdspladser, tillidsmænd og lokale fagforeninger, som har koordineret kampen mod arbejdsretten i en national komité, måtte TUC proklamere *generalstrejke*.

Tusinder af fagforeningsmedlemmer mødtes tirsdag på Tower Hill for at marchere til
Pentonville-fængslet i protest mod fængslingen af havnearbejderne. (Foto: AP)

Det fik arbejdsretten til at bøje sig og løslade de 5 tillidsmænd. Men 900.000 kroners boden skal betales, og arbejdsmarkedsloven er ikke afskaffet. Arbejdsretten er blevet tilføjet et nederlag, og dens virke undergraves af den engelske arbejderklasse. Kampen mod den fortsætter. Det samme gør havnearbejderstrejken.

De fem tillidsmænd, havnearbejderne, der blev løsladt med betingelser.

Også i kampen mod den danske arbejdsret kan arbejderne i Danmark drage mange nyttige erfaringer fra England. Arbejdsretten fjernes ikke ved forhandlinger mellem LO, Dansk Arbejdsgiverforening og staten. LO-lederne *forsvarer* arbejdsretten, og ønsker højst enkelte mindre ændringer, som ikke røkker ved grundlaget. Derfor har arbejderne kun den mulighed at *undergrave arbejdsretten* og hindre den i at fungere ved strejker og aktioner. En vis koordinering af denne kamp er allerede sket i foreningen "ARBEJDER-SOLIDARITET".

DET ER DEN SAMME KAMP!!

Det hidtidige handlingsforløb i den arbejdskamp de engelske havnearbejdere står i nu, kan kort skitseres i kampen mod rationaliseringen af arbejdskraften som har fundet sted i de sidste 5 år. Således har Stevedore-firmaerne ved udvidet brug af containere reduceret arbejdsstyrken fra tidligere at omfatte 60.000 havnearbejdere til nu kun 42.000. En reduktion af arbejdsstyrken på 30% i løbet af 5 år.

Det er afskedigelserne, og det at arbejdsgiverne tager uorganiseret arbejdskraft ind der går til en løn der ligger langt lavere end det niveau de klassebevidste engelske havnearbejdere har kæmpet sig frem til, der er årsagen til de mange strejkeaktioner og boycotninger af stevedorefirmaerne. Den samme kamp har de amerikanske havnearbejdere måttet føre mod de amerikanske stevedore-firmaer i de sidste par år.

Rationaliseringsproblemet er heller ikke ukendt for de danske havnearbejdere. Vi ser også herhjemme et stort opsving i container-trafikken, hvad der konkret har resulteret i bygning i moderne containerskibe, og i bygning af containerterminaler, med dertil hørende moderne losnings- og lastningsgrej. Overgangen betyder en kraftig reduktion af beskæftigelsen for havnearbejderne.

6

Så længe der findes kapitalisme, vil der findes arbejdsløshed og alle de økonomiske og sociale problemer der følger i kølvandet på den. Kapitalisterne drives p.g.a. deres indbyrdes konkurrence ud i et ræs om en stadig nedsættelse af produktionsomkostningerne. Arbejderne må derfor også være forberedt på at skulle føre kampen mod rationaliseringen og den deraf følgende arbejdsløshed, lige så længe samfundet er kapitalistisk. Kampen mod rationaliseringens følger må derfor føres som en del af en kamp mod det kapitalistiske samfundssystem, og for socialismen. Først under socialismen kan produktionen tilrettelægges efter arbejderens interesser, i stedet for som nu efter profithensyn.

Det betyder ikke, at vi nu skal afstå fra kampen mod arbejdsløshed. Tværtimod må *kampen mod lukning af arbejdspladser, mod følgerne af rationaliseringen og kampen for fuld dækning under arbejdsløshed* være et led i den revolutionære kamp for et socialistisk samfund. Derfor er de engelske arbejderes kamp mod rationaliseringerne, d.v.s. mod arbejdsløsheden og deres forbitrede kamp mod arbejdsretten, i høj grad også de danske arbejderes kamp. Hvis udgangen af strejken bliver en sejr for de engelske havnearbejdere, vil det betyde at de danske havnearbejdere vil stå i en langt stærkere udgangsposition når rationaliseringskravet virkelig bliver sat på dagsordenen af kapitalisterne. Det er derfor tvingende *nødvendigt*, at de engelske havnearbejderes kamp bliver omfattet med solidaritet. Ikke papir-solidaritet - men slagkraftig og effektiv solidaritet. Slagkraftig og effektiv solidaritet betyder *blokade* mod de omdirigerede skibe fra England NU!!!

DASF har varslet sympatistrejke - en strejke der allertidligst kan træde i kraft d. 21. august. Arbejdsgiverne har svaret med at henvise til en arbejdsretsdom fra 1928, der skulle bevise at en sådan strejke var ulovlig. DASF's modtræk har været, at henvise til en anden dom fra 1931. DASF-ledelsen er fuldstændig gået ind på arbejdsgivernes betingelser i en bedømmelse af hvorvidt

7

strejken er lovlig eller ej. Mens arbejdskampen raser i England, står DASF og arbejdsgiverne på hovedet i arbejdsrettens gamle, støvede arkiver! Det er ikke effektiv støtte - men vanlig sendrægtighed fra lederne i fagbevægelsen.

En effektiv støtte er blokade. En blokade som kun havnearbejderne selv kan udføre. Havnearbejdernes solidaritet er ikke blot og bar solidaritet, men en aktion der udgør en del af deres egen, og deres egen klasses kamp, mod rationaliseringer (arbejdsløshed) og det danske fagretslige system. Det er bydende nødvendigt at blokaden træder i kraft hurtigst muligt. De 14-dages ventetid, som DASF har pålagt sine medlemmer vil selvfølgelig blive udnyttet af kapitalisterne. Speditørene har allerede ladet forstå, at de vil bruge de 14 dage til at få skibene udlosset, således at skibene ikke ligger stille, men stadig kan sejle profit hjem til kapitalisterne. De udlossede varer vil blive oplagret og derefter blive sendt til England når konflikten er slut. Hvis dette sker, betyder det en svækkelse af såvel de engelske som de danske havnearbejderses kampposition, og kan i værste fald være medvirkende til havnearbejdernes nederlag. Dette må for enhver pris undgås!!!

Derfor kan arbejderne ikke vente på at DASF skal blive færdige med deres higen og søgen sammen med arbejdsgiverne i de støvede arkiver. Handling og aktion kan kun komme fra arbejderne selv - og ikke fra deres forbundsledere.

Havnearbejdernes landskonference har allerede taget et initiativ. I konferencens udtalelse d. 4/8 kritiseres DASF's langsommelighed med at iværksætte sympatiaktioner. CITAT: "Vi har den opfattelse at dette (omdirigering af skibe) kan bringe uro på vore arbejdspladser i havnene, og derved skade de kunder vi nu og i fremtiden skal betjene. Ingen dansk arbejdsgiver kan være interesseret i, at den konflikt der er i engelske havne, overføres her til landet".

Man må gå ud fra at de forblommede hentydninger

om uro på danske arbejdspladser er en reel trussel om blokade, som blot af hensyn til det fagretslige system udtrykkes så indirekte. Udtalelsens slutning er derimod mærkværdig. Uroen i de engelske havne vil blive "overført" her til landet. *Danske havnearbejdere vil nemlig blive tvunget ud i samme kamp som de engelske havnearbejdere nu fører.* Det burde landskonferencen have forberedt de danske havnearbejdere på, i stedet for at appellere til kapitalisternes interesser i ro på arbejdspladsen.

DEN DANSKE ARBEJDERKLASSE MÅ STÅ SOLIDARISK MED
DEN INTERNATIONALE ARBEJDERKLASSE.

Denne løbeseddel er udgivet af partiet
VENSTRESOCIALISTERNE.

Yderligere oplysninger om partiets faglige politik kan fås ved henvendelse til:

VENSTRESOCIALISTERNE

Vesterbrogade 41⁴.

1620 København V.

Tlf.: (01) 22 30 02

Eller: Poul Gazan

Trøjborgvej 24

8200 Århus N.

Tlf.: (06) 16 41 09

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk